

TAM TAM TAM

ČASOPIS ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V ZAHRANIČÍ

LEDEN 1993

20. ROČNÍK (1992/93)

ČÍSLO 2 (115)

KRESBA: DANŠ

SKAUTSKÁ EIMA 1993

Máma, Jestřáb, Cookie, Old Kiwi a další Přijeli skauti ze Švýcarska

"Jsme příjemně překvapeni, jak se o nás postaralo Centrum. Průvodce nám dělal ředitel Josef Musil a jsme opravdu moc rádi, že jsme do Tábora zavítali " sdělili nám zástupci českých (dříve exilových) skautů ze Švýcarska.

Po loňské návštěvě Písku přijela letos sedmičlenná skupina skautů do Tábora. Sestra Věra Eliášová zvaná Máma z Bernu (rodačka z Tábora), bratr Karel Kukul - Cookie z Curychu (oblastní vůdce českých skautů ve Švýcarsku), bratr Miloš Miltner - Jestřáb z Badenu a věhlasný Old Kiwi, šéfredaktor skautského časopisu TAM TAM - jinak Jiří Čejka z Usteru, jsou nadšeni přírodními krásami a kulturními památkami jižních Čech.

Zajímala je historická i současná podoba okresního města, zajeli se podívat na hrob prezidenta dr. Edvarda Beneše do Sezimova Ústí, na Koží Hrádek, do Bechyně, čeká je prohlídka Chýnovských jeskyní, zámků Červená Lhota a Konopiště a hradu Choustník.

Především se na srazu příznivců skautingu v Táboře setkali s téměř osmdesáti junáky z Náchoda, Prahy, Mělníka a dalších měst. Místní skauti ukázali svým kamarádům klubovny, kde se scházejí, vyprávěli zážitky z letních táborů i o tom, jaké akce připravují.

Dokonalou znalost češtiny i po mnoha letech exilu pomáhalo udržovat právě skautské hnutí ve Švýcarsku, které také udělilo své nejvyšší vyznamenání Řád stříbrného lva bývalému prezidentu ČSFR Václavu Havlovi.

Na závěr setkání vzkázal bratr Jestřáb českým dětem, aby se učili cizí jazyky. Až budou cestovat do celého světa, rozhodně snáz překonají jazykovou bariéru než jejich rodiče.

Alena ŘEZÁČOVÁ

Táborské listy

PÁTEK 9. ŘÍJNA 1992 • ČÍSLO 23 • ROČNÍK 1 • CENA 3 KčS

Hitem minulého měsíce byl Vánoční odznak. Několik kousků je ještě na prodej. Vždyť vánoce budou již za 11 měsíců! Objednávky sběratelů ze Západu vyřizuje Old Kiwi. Východ: Pilulka.

O TOTEM A VLAJKU

V roce 1970 se mělo v Potštejně pod Orlickými horami konat ústřední kolo závodu vlčat a světlušek "O totem náčelníka a vlašku náčelní". KSC konání tohoto závodu zakázala a brzy nato byl Československý Junák zrušen /viz též TAMTAM č.111-poznámka redakce/.

Loňský podzim - 26.zář - nadešel slavný den. Byla to veliká krása, když za zvuků hradecké skautské kapely nastoupilo v Potštejně 19 hlídek světlušek a vlčat, aby se za krásného slunečného počasí utkali v disciplínách: znalost přírody, překážkový běh, šifrované dopisy, Setonova hra, znalost dopravních, skautských a topografických značek, první pomoc a stavba stanu. Přijela sestra náčelní, bratr náčelník a další vzácní hosté. Zdeleka se též sjelo mnoho skautského mládí a všichni se radovali z úspěchů hlídek, neboť světlušky a vlčata jsou největší nadějí našeho Junáka. Na prvých místech se umístila vlčata z Nového Jičína a světlušky-žabičky z Liberce.

Posíláme prostřednictvím TAMTAMU do světa tuto zprávu, aby všude věděli, že naše světlušky a vlčata úspěšně nastoupili svou cestu do řad Junáka a do budoucích kol Svojsíkova závodu skautů a skautek.

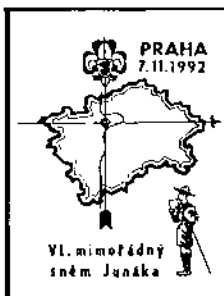
AKELA

/Dr. R. Pivec/

Federace skautů Ruska /FSR/ byla vytvořena třemi asociacemi, které zahrnují více než 60 skautských oddílů a sdružení. FSR se hlásí k principům celosvětové skautské organizace. Je nezávislá na státu a jakékoli politické síle. Všechny získané peníze jsou určeny pro práci s dětmi. Otiskujeme návrh odznaku FSR.

/Překlad: Ida/

Před mimořádným sněmem připravil Dr. Sum nechutnou akci. Rozesílal na okresy a některá střediska dopisy, ve kterých požadoval, aby Jirka Navrátil nebyl zvolen. Důvod je jasný: Dr. Sum totiž

nemůže s Jirkou manipulovat tak, jak by jeho parta /on, Brych, Vaněk a podobní/ chtěla. Naštěstí jim to nevyšlo. Proti Navrátilově volbě se ze 350 delegátů vyslovilo jen asi osm. HONZA /Praha/

Poslední ČESKO-SLOVENSKÉ skautské razítko spatřilo světlo světa u příležitosti pražské konference "Katolické duchovní rady WOSM", kdy se do hlavního města sjelo 150 delegátů

všech evropských skautských asociací. Autorem razítka je Vindy.

Bonzo nám zaslal tento suvenýr z druhého setkání skautských sběratelů. Při této příležitosti bylo vydáno 500 kovových odznaků v zelené podkladové barvě.

PETR
HÁJEK
/Balů/:

OHĚŇ

2. Oheň je dobrý sluha, ale zlý pán

To není z mé hlavy, to je dávná moudrost našich předků, kterou osvědčila staletí. Oheň dobře slouží na ohništích chalup, ve hliněných pecích k pečení chleba, jasně hořící ve vznešených krbech starých hradů, vesele praskal v kachlových kamnech na zámcích. Kolem rozpálených litinových kameak, "bubinků", se hřáli naši zmuzlí pradědečkové v době první světové války i sezonní dělníci na stavbách počátku století a všem generacím s podzimem zvěštovaly ohničky, že je čas pečeny brambor a her kolem ohně.

Oheň byl ale zlý pán, když řádil na střeších chalup, ve stozích a stodolách, když "červený kohout" poničil majetky i životy lidí. Ne náhodou naši předkové stanovili pro žháře ty nejukrutnější tresty, spojené s mučením a konečně smrtí provinilce.

I nám v přírodním prostředí, kde zakládáme oheň, by se snadno mohl stát zlým pánem, proto tato odbočující kapitola.

První předpoklad je dobré ohniště. Vždy odstraníme a uschováme drc a vyřpnutou zem, abychom mohli ohniště zase zahladit. Dáváme dobrý pozor, aby v zemi nebyla spleť kořenů. Po delším topení i pod zemí vydrží dlouho doutnající uhlíky z kořenů a oheň se může rozšířit do nepohlnité hrabanky nad kořeny. Už nejednou lesní požár vznikl z této neznalosti.

Ohniště vždycky obkládáme kameny. Jednak to potěchujeme, např. k postavení kotlíku, jednak to vypadá hezky, vždy to však zabrání šíření žáru mimo potřebný prostor. Kameny sbíráme na povrchu, nikdy nebereme kameny u potoka, ty potom v žáru účinkem páry ve skulinách praskají a "střílejí". To skvěle doveďe i opuka, když má tu správnou vlhkost. Proto se jí raději vyhne.

Kde by nebyla vůbec taková možnost, lze smísit hlínu s vodou a uhníst z této hmoty ochranný val kolem ohniště.

Předem odhadneme, kam až budou sletat plameny (je to až dvojnásobek připravené hranice), kterým směrem ponese vítr kouř a s ním také jiskry. Podle podmínek - vlhko po dešti, letní žár a sucho - pak snadno odhadneme, které místo je pro rozdělaní ohně bezpečné.

Protože další kapitoly už budou věnovány slavnostním ohňům, zde se ještě sčká připomenout některé zásady pro užiték topení:

- typ ohniště nejdeš ve skautské praxi, o tom se nebudeme šítit,
- topí i zde čistým palivem. Snilé sedává žár a zbytečně žadí, plesnivě zanechává zápach i v ohni,
- pod nádobou s jídelnem nepal nikdy odpad,
- založ jen tak velký oheň, jaký nezbytně potřebuješ,

- nedej příliš na řeči, že bříza hoří i syrová a mokrá. Je to sice pravda, ale lépe je hledat suché klacíky těsně u kmenů starých stromů. Najdou se i v dešti,
- na výpravy nos KPZ s kusem březové kůry.

3. Posvátný oheň?

Jistě. Ten otazník za názvem kapitoly není žádný omyl. Ten tam opravdicky patří. To proto, abychom posvátnost nepřehnali, ale abychom oheň měli vždycky v úctě.

Budeme se bavit o ohni, kolem něhož se scházíme jako kolem stolu v klubovně, jako se kdysi scházela rodina a jak - doufáme - se zase naše rodiny scházejí budou.

Zde platí některá nikde nezapsaná, ale tradičně dodržovaná pravidla. Kdo je nedodržuje, snadno se může dočkat mezi skautíky pověsti nevychovance, proto následující řádky čtěte poctivě, jako kdyby to byla pravidla společenského chování, na kterých záleží váš vstup do společnosti.

Abyste bylo přehlednější, budeme si tato pravidla číslovat.

1. Kolem společenského ohně budujeme vždycky dva kruhy: první z větších kamenů obklopuje ohniště. Druhý, větší, je z menších kamenů a obklopuje ohniště stezkou pro toho, nebo pro ty, kdo budou udržovat oheň.

2. Kdo má oheň zapalovat a udržovat, ten ať se cítí poctěn. Tento úkol se vždycky světuje nejlepším a nejzasloužilejším v odděle. Jména se jim dávají všelijak.

Mně se nejvíce líbí jméno ohnivce, ale takový skautík slyší i na jméno palivce.

3. Do kruhu kolem ohně nikdo nesmí během táboráku vstupovat. Je to posvátné území se svým strážcem - ohnivcem. Výjimku tvoří ti, kdo jsou do kruhu pozváni, jako např. hosté při pozdravu ohni, orlí skauti a jejich obřadníci slibující při slibovém ohni ap.

4. Topí se vždycky čistým dobrým dřevem a jeho zásoba je někde stranou pečlivě urovnána. Je nevychovanost běhat od ohně pro dřevo do lesa.

5. Kolem ohně se sedí, buď to na zemi na přikrývkách a pláštěnkách podle indiánského zvyku, nebo na lavicích a křeslech z přírodního materiálu.

6. Je znákem naprosté nevychovanosti otáčet se k ohni zády ("když ono to na záda zebe" - raději dku přes

ZUBAJDA NÁS NATRHLA

PETR

HÁJEK

/Balů/:

OHĚŇ

ramena), cokoliv do ohně strkat (např. špekáčky k pečení), házet (odpadky už vůbec ne), do společného ohně foukat, když zhasná (tady je nejvýše možné použít skautských klobouků jako vějířů). Urážkou ohně i oddílu je do ohně plivat nebo močit do hasnoucích obarků. Jestli se cítíte pohoršení poslední poznámkou, promiňte a zapomeňte, ale já to skutečně zažil a bylo mi při pohledu na ty nezdravotní úzko u srdce.

Kruh kolem táboráku nazýváme táborový kruh. Na letním táboře jej budujeme někde stranou, kudy se příliš nechodí a kde je tiché místo bez průvanu a častého větru. Snad se dožijeme i trvalých kruhů u klubovna, kde se budeme moci scházet i během roku.

Kolem ohniště se rozestaví lavice. Lepší jsou přenosné - měl se směřovat proudění vzduchu. Pro vůdce a jeho zástupce jsou tu postavena křesla z přírodních materiálů. Na křeslo mají nárok i orlí skauti. Vůdce, zástupci a orlí skauti si mohou v záhlaví křesla umístit své osobní točmy. Oddílový totem je ozdobou táborového kruhu, stojí buď za křeslem vůdce, nebo v jeho blízkosti, protože byl poprvé vyznačen při jednoduchém obřadu současně se zapálením táboráku. Kde je zvykem, může tu stát totemových sloupů víc, např. s oddílovým totemem i totem pro pořádaný tábor ap.

V táborovém kruhu se udržuje pořádek jako doma v pokoji pro hosty. Ani během dne tu nepořádáme žádný program, leda vážné rozpravy, besedy s táborovými hosty a návštěvami z bratrských skautských oddílů. Popel z ohniště se musí pravidelně odstraňovat. Nepůsobí dobrým dojmem, když se ještě druhý den po táboráku navečer kupí obarky a popel v neladné směsi uprostřed kruhu.

/Pokračování příště/

Jestřáb navrhl a v počtu 100 kusů nechal vyrobit pro tento rok nový kovový odznak "Přítel skautů".

Jeho motivem je antický hudební nástroj syrinx. Odznak je zmenšeninou skautského vyznamenání, jež bylo v Junáku zavedeno v roce 1926. Pouze pořadí velikosti píšťal je obrácené. Odznak prodává Jestřáb.

Na podzim jsme uspořádali tradiční drakiádu a i já jsem se konečně vybičoval ke stavbě draka, protože v soutěžích o nejhezčího a nejlétavějšího draka byly hodnoceny jen vlastnoručné stroje. Stvořil jsem větrolet nevidaný! Metr na metr. Byla to vlastně krabice s křídly. Zpočátku se jí do vzduchu příliš nechtělo, ale nakonec se vítr umoudřil, mocně se rozdál a Zlutý kvítek /jak jsem stroj nazval, neboť byl potažen v oddílových barvách žluté a modré/ se konečně vznesl. Přidal se tak k Zubajdě, které stačil podstatně mírnější větroduj. Tím nám také nestydatě vyrvala prvenství. Závěr drakiády vyzněl trochu smutně, protože Jiří draka, který přestal ve zdraví všechny letové pokusy, nejdříve v autě přiměchl a zlomil na jednu špejli a pak doma při odněšení do svého pokoje jej řádně natrhl o kliku. WICHUR

Jeti z Jarvaldu s velkou rozkoší "využívá" celou plochu obálek /viz jeho poslední dílo před drastickým zdražením poštovního/ "Nyní si asi budu muset obstarat větší obálky...", podotýká.

Děkujeme za všechny zaslané vánočky a novoročky. I když jsme na všechny nemohli odpovědět, způsobily nám velikou radost. Do nového roku přejeme všem čtenářům dobrou stezku!!!

REDAKCE

Sbírání skautských razítek není nic nového. Když jsem listoval v poválečných Junáčích, již jsem se tam s tímto koníčkem setkal.

Někdy v šedesátémdevátém roce jsem dostal asi dvacet listů formátu A6 se skautskými razítky z okolí Uherského Hradiště. Protože jsem byl zrovna ve věku, kdy kluci sbírají kdeco, okamžitě jsem se rozhodl dát se na razítka. Vzhledem k tomu, že můj

otec - skaut - byl organizačním zpravodajem okresní rady a šla přes něj veškerá korespondence, sbírka se utěšeně rozrůstala. Ne však dlouho. Po roce 1970 byl přísun nových otisků stále menší, až úplně ustal Moc jsem toho litoval.

V té době jsem si razítka začal lepit na kartičky velikosti 8x8 cm, protože jsem na ně měl šikvounou krabičku. Tehdy jsem na jednu kartičku lepil otisky pocházející ze stejného střediska. Děлил jsem je pouze na chlapecký a dívčí kmen. Do krabičky jsem je řadil podle abecedy.

Sbírka pak le-
léta ve starém
roce 1990 znovu
světlo světa.
Času musím kon-
tuhdejší způsob
nebyl nejvhod-
z estetického
jsem ho neměnil,
růstky nyní řeším jinak. Je to mnohem lepší a přehlednější.

žela dlouhá
kufru, až v
spatřila
S odstupem
statovat, že
zařazování
nější. Hlavně
hlediska. Již
ale nové pří-

Pokud to je možné, snažím se získat otisk přímo na svou kartičku. Není-li to možné, lepím na jednu kartičku jedno razítko, ke kterému se snažím získat i informace nejen o datu jeho vzniku, ale třeba i základní date o oddílu, či středisku, které doplňují na zadní stranu kartičky. Takto uspořádané sbírka vypadá daleko lépe, i když zabere více místa a je časově náročnější.

Jak razítka získat? Já je dostávám jednak díky své rozsáhlé korespondenci, jednak výměnou s jinými sběrateli a také si o ně píší na střediska, či okresní rady. Za dva roky, co jsem sbírku obnovil, se mi stalo pouze jednou /časopis Junák/, že mě žádosti nevyhověli.

Skvosty mé sbírky? Rozdělím je do několika skupin.

NEJSTARŠÍ: 35. klub OS Praha 1935, 15 let skautingu v Havlíčkově Brodě 1934, Plzeň, oddíl skautů /okolo roku 1929/, Jednota Psohlavců-skautů Březové Hory.

NEJVZÁCNĚJŠÍ: razítko africké skautské kanceláře v Nairobi /díky, Old Kiwi/, Junácký tábor SOS 1970, Junácký tábor v Doupči u Karl. Varů.

NEJZAJÍMAVĚJŠÍ A NEJKRÁSNEJŠÍ: příležitostné razítka exilových skautů ve Švýcarsku /díky, Rolfe - pozn. Old Kiwi/, 50. výročí skautingu v Havlíčkově Brodě z roku 1969, příležitostné razítka k V. sněmu, různá razítka táborové pošty, rozličná osobní razítka.

Ještě malé rade na závěr. Pro sbírku jsou nejvhodnější otisky v

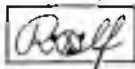
barvě žerné nebo modré. Červené a zelené bledne a nelze ji dobře okopírovat pro účely přetištění apod.

Nemáte chuť to zkusit také? Pokud ano, o-tiskněte si jako zá-klad sbírky svoje oddílové razítko a potom požádejte o o-

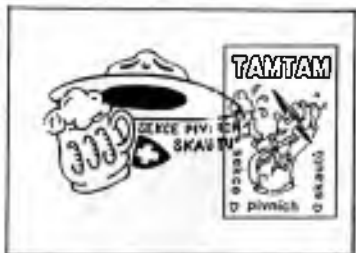
tisk oddíly ve svém okolí. Není to nic obtížného.

Vidíte: sbírka se rozrůstá. Občas se i ve skautských časopisech objeví adresa sběratele razítek. Napište mu a požádejte ho o pomoc. Určitě vám něco ze svých přebytků zašle.

Hoďně zdaru v nové zálibě vám přeje

Poznámka redakce: Tak, teď už víte, JAK máte začít. Abyste ještě věděli KDE, zveřejňujeme Rolfovu adresu: Jiří Večeřa, Cechova 633, 580 01 Havlíčkův Brod. Z tábořského Táboráku jsme pro vás vybrali další tři adresy "razítkářů". Otto Waldhaus, Písecká 722, 391 65 Bechyně, Jiří Řeháček, Vídeňská 2776, 390 05 Tábor. Petr Brtna, K. Tájka 1503/B, 250 01 Brandýs nad Labem. Pošlete jim svá razítka.

SBĚRATELSKÉ SKVOSTY

Ve snaze o rozradostnění "razítkářů" připravila redakce sběratelské skvosty. Na kartičkách jsou nejen otisky příle-

žitostných razítek, nýbrž i doplňující nálepky /viz čtyři ukázky/. Cena deseti skvostů je jeden skautský kovový odznak. Odznaky s ob- jednávkami adresujte Old Kiwimu. JEDINEČNĚ !

Kde mohou českomorevští sběratelé objednat naše zahraniční kovové odznaky za koruny? Všechny překrásné kousky z produkce koncernu O.K.O. prodává Pilulka/Miluše Havlová, 1. máje 174, 547 01 Náchod/. Vyšádejte si ceník. Jestřábův "Přítel skautů 1993" je k dostání u Jana Kulise, Šrobérova 21, 130 00 Praha 3.

THE DAILY QUATSCH

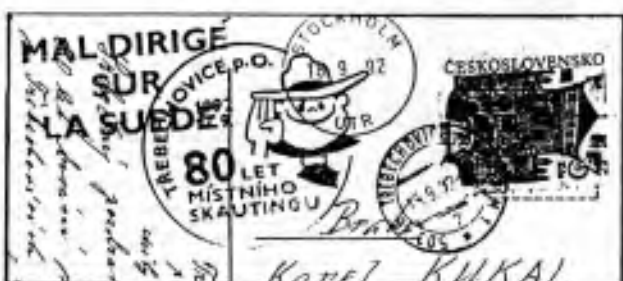
COPYRIGHT BY DIVINE AND LOVELY OLD KIWI

Cookie přestal budovat kapitalismus a stal se zasloužilým penzistou. Konečně má dostatek času pro rozumné věci. Blahopřejeme a závidíme! ■ "Na Vinohradech je kráček s vojenskými věcmi. Občas tam mají i pár skautských potřeb.

Podářilo se mi tam zakoupit i dva TAMTAMY", nadšeně píše Wíndy z Prahy. ■ Máma má nové telefonní číslo: 031/911 10 62. ■ Velký podiv filatelistů zapříčinilo Mongolsko, které vydalo skautské známky. Škoda, že tam žádní skauti nejsou. ■ "Po slavnostním zahájení skautského roku jsem se stala řádkyní nové utvořené družiny Divokých koček", sděluje Kvapka z Prešova. "Jsou to děvčata, která se právě přihlásila do našich řad, takže mou prvořadou úlohou je nejdříve jim ozřejmit rozdíl mezi pionýrem a skautem. A tak chodíme na exkurze k ochranářským organizacím, do planetária, učím je základy táboření apod. Je s tím fůra práce, ale myslím si, že to stojí za to", končí Kvapka. ■ Obsáhlý článek "Hovoříme s Old Kiwim" zveřejnila Ida 4.9. v plzeňské Pravdě. ■ Hluboce zarmoucení oznamujeme, že Sova z Prahy přestal vydávat skvělý a tolik oblíbený Zpravodaj sběratelů skautských odznaků. Je nepochopitelné, že tak potřebný časopis stojí a padá s jediným člověkem. Pro sběratele tak vzniká velmi citelná ztráta. ■ V 10. čísle loňského Trampa jsme se dočetli, že náš TAMTAM má zajímavé redakční rozítko. ■ Podle knihy J.Foglara Záhada hlavolamu se v Čechách natáčí film o Rychlých šípech. Premiéra má být letos na jaře. ■ Brontosaurka Zdenka publikovala v Jihočeské Pravdě poutavý článek o našem působení v Táboře, jenž je "dlouhý a široký jako kulchozní lány". Kdo se chce např. dozvědět, proč Jestřáb dostal světlou postel, aby nemusel spát na zemi, jak se Máma dala na obchod s uhlím, kterak Cookie počítá časopisy na rukou a nohou, či jak byl Old Kiwi rozhořčen, že mu babička v

tehná ztráta. ■ V 10. čísle loňského Trampa jsme se dočetli, že náš TAMTAM má zajímavé redakční rozítko. ■ Podle knihy J.Foglara Záhada hlavolamu se v Čechách natáčí film o Rychlých šípech. Premiéra má být letos na jaře. ■ Brontosaurka Zdenka publikovala v Jihočeské Pravdě poutavý článek o našem působení v Táboře, jenž je "dlouhý a široký jako kulchozní lány". Kdo se chce např. dozvědět, proč Jestřáb dostal světlou postel, aby nemusel spát na zemi, jak se Máma dala na obchod s uhlím, kterak Cookie počítá časopisy na rukou a nohou, či jak byl Old Kiwi rozhořčen, že mu babička v

Skautské rozítko z Třebehovic p.o. je tak pěkné, že si ho se zájmem prohlédli i stockholmští poštáci.

Skautské rozítko z Třebehovic p.o. je tak pěkné, že si ho se zájmem prohlédli i stockholmští poštáci.

THE DAILY QUATSCH

cukrárně nevydala písemné potvrzení, nechť zašle
posledně jmenovanému zpáteční ofrankovanou obálku
a dostane kopii uvedeného literárního skvostu. ■
Kromě Junáka existuje v Čechách již delší dobu Svaz
skautů a skautek Čech, Moravy a Slezska. Další organi-
zací jsou YMCA skauti. ■ Časopis Wampum uvádí, že
13.7.1913 bylo v Brdech postaveno první týpí v Čechách.
Stalo se lak na táboře kmene Děti Živěny z Berouna, kte-
rý vedl prof. Miloš Seifert. ■ U Pepa /Ing. Josef Cih-
láf, Černokostelecká 87, 100 00 Praha 10/ se dají objednat almanachy,
kovové odznaky a čumkarty k 80. výročí skautingu v Iřebchovicích pod
Orebem. ■ TAMIAM neprochází vůbec nijakou jazykovou úpravou. ■

TÁBOROVÉ DOPLŇKY

*Motto: "Co se v zimě naučíš, v létě jak když
najdeš!", vypráví si silným hlasem Kiwinka,
když mě nutí stavět sněhuldky.* Old Kiwi

Někdy jsou na tábořech otáče s jedinci, je-
jichž uluva připomíná páchnoucí tok městské
kanalizace. Nepomáhá bodový postih, zákaz kou-
pění, či ztráta účasti na lékařském podniku. Ti
kluci měli snad tu sprostěrnou v sobě vrozenou.
Celý rok jí asi doma slyšeli a za pouhé
tři týdny tábora se prostě nedokázali změnit.

Podářilo se nám však na tyto hulvátky vyzrát.
Za pomoci našeho vynálezu KLOKTADLA.

Opatřili jsme si na jetkách krásnou volskou
lebkku, kterou jsme peroxidem voříku vybělili
a na její čelní kost napsali: CHCEŠ BÝT OPRAV-
DU MÝM PŘÍBUZným? To byla hlavička kloktadla.

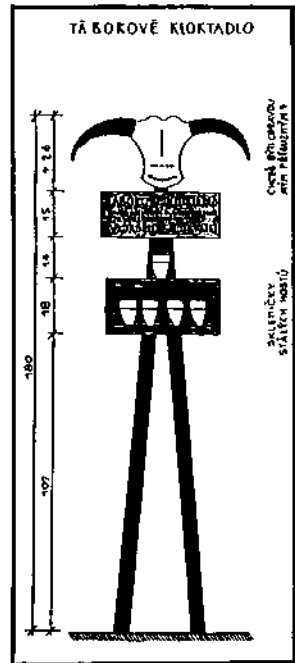
Pod ní na spojené hlavičce dvou šikmých nových
kálů se stkvěla tabulka s vypáleným hlásáním:
TÁBOROVÉ KLOKTADLO. POUŽITÍ PO POUŽITÍ NE-
PŘÍSTOJNÉHO VÝRAZIVA. VYJADŘUJ SE URVALE!

A ještě níže pod ní byla malé bednička, dnem
přípevněná opět k oběma novým kálům. Bylo v
ní místo pro tři malé skleničky. Jedna z nich
sloužila náhodným sprostěškům, ostatní byly určeny těm nenapravitel-
ným. Roztok soli v nich byl silnější. To ale předběhám.

Každý, komu z úst uniklo nepřístojné výrazivo, mohl být kýmkoliv
starším poslán ke kloktadlu, aby se zde vykloktal plnou skleničkou
dobře osolené vody. Byla stále připravena s chutným roztokem.

Bednička se skleničkami "stálých hostů" fungovala pouze prvý rok.
Druhým rokem zřejmě stačilo každému jedno vykloktání, aby dále ne-
slušně nemluvil. Byly roky, kdy kloktadlo nebylo za celý tábor po-
užito ani jednou! Stačila zřejmě jeho brozba...

/Zpracováno podle příručky "Táborové doplňky"/

KŘEST NOVÁČKŮ

"Neptune! Pojď mezi nás! Neptune! Neptune!"

Objevil se! Vlny odražené od lodí boha moří, řek a vod omyly břeh říčky Vltavy, na které náš oddíl trávil Prázdninovou plavbu. Mocný Neptun vystoupil po božském "tepišku" na břeh k naší nastoupené vodní devítce.

"Čeho si žádáš, bratře kapitáne? V Baltu jakýs pokřik zaslech jsem a přijel opět po roce proti proudu k vám".

"Mocný Neptune! V našich řadách přibýly během roku tohoto opět tváře nové, které s námi poprvé tuto velkou plavbu podnikají. Žádám tě o jejich křest!"

"Nu dobrá, bratře kapitáne, dáme se do toho. Vidím tu tváře neoholené, ruce nezaběhněné i těla nemytá. Předstupte, hříšníci!"

Podle služebních let, či spíše měsíců, nastupovali naši plavčíci k místu, kde Neptun zabodl svůj božský trojzubec a kde hodlal křtít.

Neptun nejprve oholil pravou mořskou pěnou a sekerou chmýří na tvářích, což bylo obzvlášť důležité u plavčíc. Potom poplácal pravým mořským bahnem těla plavčíců a spláchl to kotlíkem vody /pravé mořské/. Plácnutím pádem do zadní části těla pak poslal plavčíky /nyní už vlastně skoro loďníky/ do říčních vln. "Nejlépe" na tom byl poslední plavčík Dana: Neptun na ni vyplácal veškerý zbývající materiál... Ale tím nebyl ještě všem hrátkám konec.

Rozloučili jsme se s Neptunem pokřikem. Odjel, ale ne daleko. Jen na hráz do Herbertova, kam jsme se posléze odebrali i my. Tam totiž probíhala každoroční akce "Kuriózní plavidla", již jsme s Neptunem s chutí shlédli.

Poté už Neptun opravdu odplul směrem na Balt. Příběh dne pak korunoval slavnostní oběd /peče-

ná kuřeta/ e krásný večer se slibovým ohněm.

STÍNADLO

OD NAŠEHO PLZEŇSKÉHO GRAFOMANA: EXPEDICE TIGRIS

Těsně před odjezdem jsme zahájili celotáborovou hru na motivy experimentálního potvrzení styků dávných civilizací Sumeru a Egypta. Jmenovala se TIGRIS II.

18 dětí a čtyři členové vedení dále sbohem Plzní a vyrazili na jih. Den předtím vyjela předsunutá hlídka, která byla pověřena zajištěním tábořiště. Přesun autobusem s vlekem naloženým loděmi byl narušen prasknutím pneumatiky. Proto jsme na tábořiště dorazili až v pozdních nočních hodinách. Přesto jsme okamžitě

zahájili vykládku autobusu a vleku a přepravu na protější břeh Vltavy. Noc jsme pak zdárně pře-

čkali pod širákem a druhý den se dali do budování tábora.

Slavnostním nástupem a vztyčením vlajek bylo po dvou dnech budování tábora zakončeno a ještě týž den jsme se sešli u slavnostního táboráku. V následujících dnech jsme podnikali výpravy po okolí a trénovali s loděmi na jezu. Navštívili jsme hrad Rožmberk, klášter a poštovní muzeum ve Vyšším Brodu, Certovy proudy, Lipno s okružní plavbou lodí po přehradě.

Pro vytrvalý déšť jsme o den odložili odplutí na naše další tábořiště nad Větrným. Odtud jsme vyrazili na výpravu do Českého Krumlova, odpoledne jsme se vyřadili v bazénu a navečer jsme opět sjeli na procházku po Krumlově. Splutím pod hradem Dívčí Kámen vyvrcholila celotáborová hra závěrečnou výpravou přes Zlatou Korunu, kopce Granátník a Klet zpět pod Dívčí Kámen, kde se posádce Lišek podařilo objevit hrobku s mumií faraóna, obloženou "pravými" egyptskými šper-

15

ky a písemným vzkazem potomkům na hliněné destičce. Expedice TIGRIS II byla zakončena u slavnostního ohně vodních skautů v Písku.

WICHUR

ZLATÁ HOREČKA

V desátý den našeho tábora MNICH 92 vypukla zlaté horečka. Nejprve jsme museli získat tzv. těžební právo, bez kterého bychom zlato rýžovat nesměli. Toto právo se dalo vyhrát během s pytlím kamení k buku a nazpět za 3:30 min. Utíkal jsem jako divý a těžební právo bylo moje. Potom jsme se všichni vydali k říčce. Tam byly kolíky vyznačené a očíslované claímy. Hned jsme si jeden z nich vybrali a počkali na šerifa, aby nám do těžebního práva potvrdil číslo pozemku. A pak jsme se hned vrhli do těžby zlata /autor si ce uvedí, čím bylo "zlato" nahrazeno, avšak

nečitelně - pozn. O.K./ Šerifové nás hlídali, abychom rýžovali pouze na svém pozemku. Jinak bychom jim museli odevzdat polovinu zlata. Po dvou hodinách se ukázalo, že jsem byl nejmúspěšnějším zlatokopem. Když jsem v táborové bance měnil své zlato, dostal jsem 26 000 Š. Další nejlepší zlatokop měl o 10 tisíc Š méně. Abych své peníze rozanožil otevřel jsem s Abem "Casino u Potrhlyho Billa". Vydělali jsme hodně dalších dolarů. Potom jsem hojně utrácel v táborové jídelně. Mezi 35 druhů jídel a 15 nápojů jsem si vždy vybral to nejdražší.

JEZEK-JURK BOX

VETŘELEC V TÁBOŘE

Noční ticho náhle prořízalo rychlé rozepínání zipů v našich stanech. Vzápětí jsem zaslechl, ještě v polosnánku, hlas našeho rádce: "Hoši, rychle vstávejte! Za dvě minuty sraz u stožáru!" Co se dalo dělat? Bylo nutné přerušit spánek a krásné prázdninové snění. Hbitě protřít oči,

opustit teplý pelíšek, vklouznout do bot, potmě nahmatat svetr nebo bundu a honem se ubírat ke stožáru, abych nebyl posledním. Vedle stožáru jsem v tom chvatu zahlédl siluetu stojící postavy. Byl to Vláša, náš oddílový vůdce a vedoucí tábora. Stál nehnutě a tiše, až jsem začal pocítovat trochu napětí a strach, protože se něco vážného děje. Po krátké chvilce zakopávání o sebe navzájem a o lanka stanů jsme se shromáždili kolem táborového stožáru a Vláša. Nastalo ticho. Bylo slyšet jen tu a tam prasknutí větvičky v lese za našimi stany, nebo šumění vysokých černých smrků, které obklopovaly náš tábor ze dvou stran a zdály se být najednou v té tmě tajemné a ještě vyšší, než za dne. Nedařilo se slyšet monotonní hukot zde ještě dravé a čisté

řeky Otavy. Sem tam se někdo z nás snažil něco zašeptat, nebo se zeptat: "Co se děje? Kolik

je vlastně hodin?" Místo odpovědi se buď ozvalo tiché zasténání nebo drkotání zubů napětím, či nočním chladem, který na nás všechny sedl jako těžký ranec. Vtom se tiše ozval Vlášův hlas. Všichni jsme se snažili zastavit třesavku a napjatě naslouchat Vlášovi. "Hoši", právě začíná hodina duchů", řekl. "Dostal jsem zprávu od noční táborové hlídky, že asi před deseti minutami se neznámému vetřelci podařilo odnést naši táborovou vlajku. S tím se samozřejmě nemůžeme smířit a o vlajku budeme bojovat. Kdo však bude při dobývání vlajky vetřelcem dopaden, je z dalšího boje vyřazen a musí se hned vrátit do tábora. Takže si dejte bacha! A ještě něco: vetřelec zde zanechal po sobě pouze tuto jedinou stopu." Vláša nám ukázal při těchto slovech ve světle malé kapesní svítilny útržek březové kůry s vypáleným erbem. Ten erb jsme všichni znali. Viděli jsme ho přece včera nad vchodem starého, opuštěného hřbitova, který je odtud asi půl hodiny

cesty nahoře v kopcích na malém palouku. Hřbitov je ze všech stran obklopen hlubokým šumavským lesem a je silně poznamenán zubem času. Kolem hřbitova se táhne značně poškozená a místy rozvalená zeď. Uprostřed stojí malý kostelík s věžičkou a déravou střechou připomínající cedník.

Včerejší prohlídka za bílého dne nás velmi zaujala. Kolem kostela byly neuspořádané rozsety zarostlé hroby. Náhrobky byly různě pokrývané, pobourané a dlouho neudržované se špatně čitelnými nápisy. V rohu hřbitova stála poškozená a snadno přístupná kostnice. Více než z poloviny byla naplněna lidskými kostmi. Na ty jsme ostatně narazili nejen v odkrytých hrobech, ale povalovaly se i v trávě, kolem hřbitovní zdi v kopřivách i venku za zdí.

Byl to hrozný pohled a nepříjemný pocit při pomýšlení, jaká je to neúcta k zde pochovaným lidem.

Tato představa a nezapomenutelná vzpomínka jistě každému z hochů probleskla ve vteřině hlavou a všem bylo hned jasné, kde máme naši vlajku hledat. Hřbza!!!

Jakmile Vláda domluvil a sdělil nám stručně, co nás čeká, všiml jsem si, jak snad všichni se na okamžik vytratili na okraj tábo- ra vyčurat se. Byl jsem samosebou mezi nimi. Pak už rádcové družin rychle informovali své členy a postupně jsme se v tichosti vydávali na noční pochod za hrůzným dobrodružstvím.

Postupovali jsme do kopce po kamenité, vymleté cestě rychle a tiše. Nikdo nesměl svítit baterkou, abychom se neprozradili. Orientovali jsme se jen podle průseku cesty a v korunách stromů světélkující noční oblohy. Všichni byli napjatí! Co nás asi čeká nahoře, jak se dostaneme dovnitř, jak se nám podaří získat vlajku nazpět, zda se v pořádku všichni vrátíme do tábo- ra, kde je vetřelec?

Asi za dvacet minut jsme se přiblížili k lesnímu palouku a začali mezi stromy rozeznávat obrysy hřbitovní zdi, kostelíku a náhrobků. Cím více jsme se blížili k tajuplnému místu, tím více jsme pocítovali napětí a nikomu z nás se teď v noci za hřbitovní zeď nechtělo. Ale touha zachránit naši táborovou vlajku byla silnější než strach. Každý z nás chtěl být u toho první.

Zastavili jsme se a zalehli do trávy mezi několik nízkých břízek. Byli jsme zde dobře ukrytí, takže rádcové Grimaud a Komo nám tady mohli prozradit v tichosti, jak si představují další postup.

"Hoši, tady se rozdělíte do dvojic a během pěti minut se nepozorovatelně rozmístíte kolem celého palouku, abychom obklíčili celý hřbitov. A až uslyšíte ve svých úkrytech táhlé Delfínovo zahoukání sýčka, opusťte okamžitě svoje místa a zaútočte na zeď

hřbitova. Nechoďte pohromadě! Pokud se někomu stane, že na něho vyrazí vetřelec, snažte se ho jen odlákat za hřbitovní zeď a druhý ať se pokusí dostat k vlajce. Dejte pozor! Je možné, že vetřelec není sám. Také dávejte pozor na otevřené hroby, abyste se nezranili. Zahučet do hrobu není dvakrát příjemné!"

Jakmile rádcové domluví, rozdělili jsme se rychle do dvojic a rozběhli se po okraji černého lesa. Běh to nebyl valný, protože strach dělal své. Ochranná křídla celé družiny spolu s rádcem jsou rozhodně více než pouhá dvojice hochů. Pak jsme už jen čekali, až Delfínovo napodobení hlasu sýčka dá signál k útoku. To čekání bylo věčné! Byl jsem přikrčený v hluboké trávě asi dvacet metrů od hřbitovní zdi a pocítoval horkost po celém těle. Byla ve mně malá dušička.

"Slyšíš, už dává Delfín znamení", řekl Ponca, drobný chlapec, který zalehl vedle hromady kamení neda- leko mě. Zpozornil jsem. A sku-

tečně po několika vteřinách jsem zaslechl opakované, táhlé a tiché zahoukání. Kdybych nevěděl, že to je domluvené znamení, hledal bych někde poblížku svítící oči sovy nebo výra.

"Tak a jdeme na to!", řekl jsem si potichu pro sebe, opatrně se rozhlédl a co nejtišeji se přiblížil do stínu zdi přede mnou. Všichni a všechno se zřejmě dali do pohybu. Tu a tam bylo slyšet různé zvuky. To jak se hoši dostávali do bezprostřední blízkosti hradby hřbitova nebo dokonce ke kostnici. V té byla vidět ve slabém, blikavém světle svičky naše táborová vlajka, trčící z hromady lidských kostí. Podařilo se mi dírou ve zdi dostat na hřbitov celkem bez potíží, když jsem náhle za sebou zaslechl tlumené zajeknutí. To kamarád Ponca při přelézání rozvalin hřbitovní zdi nahmatal namísto kamene lidskou lebku. "Musíš tropit takový rámus? Vždyť se prozradíme!", sykl jsem na něho vyděšeně.

Konečně se ze svého úkrytu nedaleko kostnice hbitě vztýčili dva hoši. Oba rychle a odvážně přeskákali náhrobky a další překážky. V téže chvíli - těsně před vchodem do kostnice - se na ně vyřítily dvě postavy. Vetřelci! Naši hoši to však promysleli. Běželi proti nim a v okamžiku, kdy se zdálo, že do sebe narazí, uhnul každý kluk na opačnou stranu. Vetřelci jim však byli stále v patách a chtěli dotykem ruky oba chlapece vyřadit z boje. Na to však právě čekal za jedním vyšším náhrobním kamenem další náš spojenc. Byl to Báža, rádce družiny Vlků. Vysoký, štíhlý a mrštný kluk. Ten to určitě dokáže. Jistě využije chvílky, kdy vetřelci stíhají Lacouše a Vasila a rychle se zmocní vlajky. To se podařilo! Báža na nic nečekal. V mžiku vyskočil ze svého úkrytu a rozběhl se ke světýlku v kostnici. Zdálo se, že Báža se vlajky zmocní. Už jenom kousek... Ale nedoběhl. Před vchodem do kostnice šlápl Báža do prázdná a

ocitl se ve tmě. "Kde to jsem?", slabě vyjekl. Chudák spadl do otevřeného hrobu. Naštěstí neztratil duchapřítomnost, i když si pořádně natloukl kolena. Vyhoupl se z hrobu dlouhým skokem ven. Letem plavmo přistál na hromadě kostí. Naštěstí na dosah naší vlajky. Popadl ji a vyřítil se před dveře kostnice. Nic podstatného se již nestalo. Tím, že se Báža vlajky zmocnil, vetřelci na ni již nemohli a nesměli nikoho z nás pronásledovat.

Po chvíli se ze tmy vynořil Vláška a malou baterkou posvítil do tváří vetřelců. Všichni jsme moc žasli, avšak přitom jsme byli velmi rádi, když jsme zjistili, že ti obávaní vetřelci byli naši dva oddíloví roveři Jarouš a Pták a že to všechno vlastně byla jenom napínavá noční hra, která nakonec dobře dopadla. Jistě na ni budeme my všichni celý život vzpomínat a jsme vděční Vlášce, našemu oddílovému vůdci, že ji pro nás kluky vymyslel a pečlivě připravil. Díky, Vláško!

/Zavzpomínal Ing. Jan Franců/

Ke všeobecnému úděsu čtenářů oznamujeme, že v "Ozvěnách tábora" budeme muset pokračovat i v dubnovém čísle. Článek došlo více než pozhnaně... REDAKCE

VLČE PÍŠE POZDRAV Z TÁBORA: "Ahoj, mamí a tati! Je to tu prima. Spím ve stanu s Vlášou, ale Mešiar to nemá!"

/Z Úplňku/

PODZIMNÍ PUTOVÁNÍ PO JIŽNÍCH ČECHÁCH

Byli jsme partička malá, ale veselá. Jako základnu jsme si vybrali Dům dětí a mládeže v Táboře. Strídal podivné majitele : nejdříve tábořské gestapo, pak pionýry a teď je tu pro všechny. - I Bojovníci za svobodu tu mají svou kancelář a jejich pan šéf nás zavedl do gestapáckých cel, kde je pietní výstavka. Vše komentoval a věnoval nám brožurky. Ale to předbíhám.

Do Tábořa jsme dorazili v sobotu, 3. října večer. Pan ředitel Musil s personálem nás pěkně přivítali a přichystali občerstvení po celodenní cestě. Přivítala nás i Měma, která nocovala v Táboře u příbuzných, ale účastnila se všech našich podniků. V neděli nás pan ředitel povodil po městě, navštívili jsme muzea i pověstné katakomby, které jenom Veverka prolezla bez ohnutí.

Za týden jsme toho procestovali hodně : hrob a vilu prezidenta Beneše, Kamenici nad Lipou s expozicí skla. Kamenický pan výpravčí nám vypravoval o úzkokolejce Obrataň - Jindřichův Hradec a Bobříkovi dal přednostovskou čepici. Ten je totiž sbírá právě tak jako Old Kiwi. Kupovali a žebrali, kde se dalo : u vojáků, policajtů a pod., přičemž Old Kiwi udělal úlovek velkolepý : celou majorskou uniformu.

Moc se nám líbil vodní zámek Červená Lhota. Ale ani přírodu jsme nezanedbávali : na Blatech jsme šli po neúčinné stezce a poučili se o bahenní flóře, těžbě rašeliny atd. Trochu zklamání jsme byli pouští u Vlkova : je mrnavé a přístup na ni je zakázán. Nicméně rarita to je : pouští a blata neďaleko od sebe.

Také se nám líbilo historické jádro Třeboně a Schwarzenberská hrobka. Kluci ale měli nejraději zříceniny : Kozí Hrádek, Choustník a Šemberk, kde si zkoušeli své horolezecké umění.

Na výletu na Konopiště trval především Jestřáb, který sbírá vše, co souvisí s naším patronem sv. Jiřím, protože tam je největší sbírka na světě. Ferdinand d'Este v tom sbírání závodil s anglickým králem.

Největším zážitkem pro nás bylo setkání s místními skauty. K mladým jsme zašli na jejich schůzky odpoledne a oldskauti nás pozvali večer k ohni. Vzpomínalo se, mluvilo se o současných problémech a hlavně se hodně zpívalo.

Poněvadž naši mladí nevěděli, co je to zabíjačka, zajeli jsme si na jednu a hodovali jsme velmi nezděravě, zato však s gustem.

Ani stupně zdatnosti nepřišly zkrátka. Zkoušel Jestřáb i Měma.

Byl to hezký, poučný a veselý týden, uzavřela se mnohá přátelství s domorodci.

Výlov Horusického rybníka

- Cookie -

Referát
místního tisku
na jiné straně
TAMTAMU

Fanderlik Milota, * 12.7.1905, skaut. od 1912, zasloužilý vůdce
 lesních škol, Wabanak
 Hloušek Miroslav, * 21.6.1925, předseda MRJ HK, instruktor OLS,
 Wabanak
 Školoud Lubomír, * 13.12.1930, místopředseda MRJ HK, instruktor
 OLS, Wabanak *)

Hradec Králové, 21.9.1992.

Ústřední radě Junáka - Praha
 Náčelnictvu CHK Junáka - Praha
 Svojsíkovu oddílů
 Redakci "Junák Hlásí"-SIC, Praha
 Redakci čas. Skauting - Praha
 Redakci čas. Čin, Praha

Všichni tři vracíme v příloze zlatý stupeň nejvyššího vyznamenání "Čestná lilie v trojlístku", které nám bylo uděleno a předáno 25.5.1991 v rámci oslav 75 let od založení skautingu v Hradci Králové. Ač jsme byli hrdí na toto vyznamenání, nemůžeme být hrdí dnes, jsou-li jeho nositeli i někteří činovníci z řad komunistů, z hrobařů skautingu z let 1948, 1968-1970 i další slávyčtivé osoby včetně těch, kdo byli tajnými spolupracovníky a agenti StB.

I po 42 letech totality by měl být skauting studánkou čisté křesťalové vody. Bohužel však není. Od 2.12.1989 až včetně do IV. sněmu jsme byli nejivně důvěřiví, dokonce i během IV. sněmu. Nyní žasneme nad drzostí "hroších kůží", které velí a reprezentují Junáka v těch nejvyšších funkcích. Vyzýváme proto ty, kdo jsou bez svědomí a bez morálky /kde zůstaly skautské ideály?/: "odstupte ze svých t.č. funkcí, na něž nemáte morální právo." Junácké hnutí se musí vrátit k základním čistým myšlenkám A.B.Svojsíka, náčelníka zakladatele. Odejďte sami, než budete smetení skautským venkovem.

Vracíme proto udělené řády nikoliv jako laciné gesto, ale jako projev pohrdání nad nečestností mnohých.

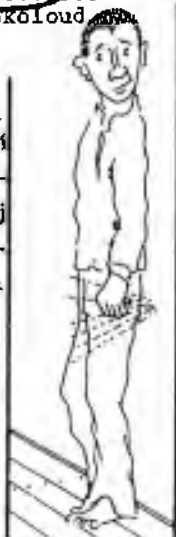
[Handwritten signatures: Fanderlik, Hloušek, Školoud]
 Prof. Dr. M. Fanderlik Mirek Hloušek Lubomír Školoud

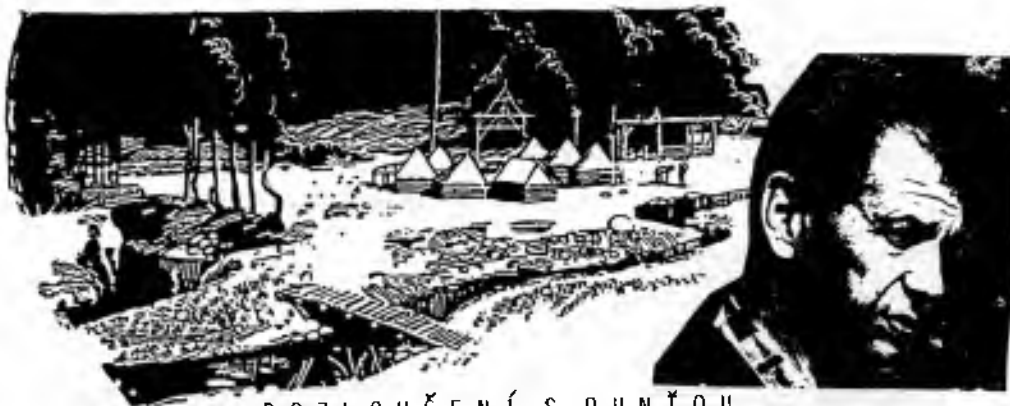
Příloha: Tři zlaté stupně
 čestné lilie v trojlístku.

*/ Od Lubomíra Školouda vyšla nedavno poutavá a dobrodružná knížka NA VŠECHNO BUĎ PŘIPRAVEN, kde popisuje práci jejich oddílů, zatčení jeho členů a svůj dlouholetý pobyt ve vězení. Knižku sám ilustroval. Vyšlo jí nakladatelství Kruh v Hradci Králové. Možno ji objednat i přes naši administraci.

Klepání morseovky.

Mukl je nenápadně opřený o zed, oči má upřené na okénko ve dveřích, ucho nalepené na stěnu a v ruce kartáček na zuby nebo špačka tužky na šukání morseových značek.

ROZLOUČENÍ S PUNĚOU

Zpráva o tom, že nás navždy opustil náš drahý Puňťa, nás zasáhla jako blesk z jasného nebe. Odešel nám bratr, který stál u kolébky naší exilové skautské organizace a který až do konce svého života plnil svědomitě a obětavě svěřené úkoly, právě jak jako ty, které vzal na své bedra dobrovolně. Bude nám chybět při naší další činnosti a nejvíc při organizaci letního tábora Václenda, jehož byl hybnou silou.

Puňto, činovníci, kteří s Tebou spolupracovali a všechny skautky a skauti, kterým jsi připravoval krásné tábory, na Tebe nikdy nezapomenou. Děkujeme Ti a čest Tvoji památce.

Máma a Vlk

Před 20 lety sliboval br. Puňťa na táboře Severka našemu starostovi br. Velenu Fanderlíkovi, že bude

- milovat vlast svou a sloužit jí věrně v každé době
 - plnit povinnosti vlastní a zachovávat zákony junácké
 - duší a tělem hotov pomáhat bližnímu
 - vychovávat naši mládež podle skautského zákona.
- Bůh mu v tom pomáhal.

Spolupracoval jsem s Puňtou úzce od samých začátků, takže mohu zodpovědně potvrdit, že on svůj slib plnil do písmene a zákony zachovával. Byl pravdomluvný, věrný a oddaný, prospěšný, přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každému skautu, zdvořilý, ochráncem přírody a cenných výtvorů lidských, z nichž mnohé sám vytvořil, veselý myslí /ne řečtačka, ale keep smiling se smyslem pro inteligentní humor/, spořivý /celou dobu byl naším oblastním hospodářem financí i materiálu/ a čistý ve slovech i skutcích.

Ač po tom nikdy nebažil, byl nositelem 3 vysokých vyznamenání : Hrotu stříbrného šípů od Velena Fanderlíka, Stříbrné exilové medaile z rukou Jestřeba a Medaile díky od pražského ústředí.

Puňta skautoval od mládí ve vlasti, zčásti i ilegálně jako člen Kruhu.

Měli jsme ho všichni rádi, což dokázala velká účast skautů při uložení urny.

Říká se, že každý je nahraditelný. V případě Puntí si tím nejsem tak jist.

Povolání ke skautingu

(Jan 15,16)

Už vás nenažívám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás, abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo; a Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu.

Jsi můj přítel. Nejsi více pouze mým služebníkem: můj přítel, protože jsem ti dal poznat více než ostatním tajemství svého Otce.

Vše co máš, jsi dostal.

Ode mne.

Vším, čím jsi, jsi ode mne.

Ty sis mne nevybral za Boha - Já si tě vybral. Vybral jsem si tvou duši mezi všemi dušemi, které mohly být a které nikdy nebudou: a stvořil jsem ji a dal jí tělo.

A vybral jsem si tě mezi všemi lidmi, abys byl křesťán. Mezi všemi křesťány, abych z tebe udělal Čecha. A mezi Čechy, abych z tebe učinil skauta.

Myslím na milióny lidí, kteří nebudou nikdy křesťány a kteří zemrou, aniž by věděli, že jsem zemřel za ně. Myslím na všechny lidi, kteří nemají štěstí být syny národa s úsilecivým životem křesťanů a kteří nepocházejí duchovně od svatého Václava, prvního rytíře, svatého Vojtěcha, velkého rovera, a svatě Ludmily.

A myslí na všechny chlapece své vlasti, kteří nemají tu čest být skauty, kteří nemají tu milost skautovat.

Myslíš si, že jsi skaut, protože ses chtěl stát skautem? A zatím, a to ti říkám Já, jsem tě vybral ve skrytu a připravil jsem všechny věci, aby ses jím stal.

Protože skauti jsou vybraní chlapečci. Vyvolil jsem tě, vybral, povolal jen tebe. A to proto, že tě do určité míry mám rád přede všemi chlapečci. Mám tě rád bez tvých zásluh. Ty přece celkem neznamenáš mnoho. Vybral jsem si tebe. To je tajemství mé lásky.

A má láska činí věci dobré.

Nejsem-li já stavitelem, marně pracují zedníci.

Nejsem-li já stráží, marně se namáhají hlídky táhora.

Nejsem-li na lodi, marně se chlapečci lopotí s pádly.

To vám má říci, vůdce a rádec, že beze mne nemůžete udělat nic. Podívejte se na prostředky Boží a na síly člověka a naučte se spoléhat na Mne.

Naléhal jsem na své učedníky, aby odrazili oči bichu a předešli Mne na druhý břeh jezera. A když se skláněla noc, šel jsem sám na horu, abych se modlil.

Nemodlil jsem se za sebe, ale za svou malou družinou, za své apoštoly a skauty, kteří ten večer byli trochu proti své vůli skauty vodními.

A modlil jsem se.

Vybral jsem si tebe a tvé bratry, junáky, a ustanovil jsem vás, abyste šli a žili život užitečný a aby se něco změnilo na zemi, protože vy jste jí prošli.

Jako dobrý kmen, tak nes svůj užitek.

A ať užitek, ovoce, zde zůstává. -

Ať se něco změní - v lepší - protože ve škole nebo v dílně je junák.

Ať se něco změní v lepší, protože je v domě skaut

A ve farnosti, ve městě, ve vlasti, v Církvi - jsou-li má skauti tím, čím mají být - a proč by nebyli?

Vždy se zde mají měnit věci v lepší.

Více prospěchu vlasti a víc svatosti v Církvi.

A tyto dívky se nedějí bez modlitby.

A aby se to stalo, oč poprosíš Mého Otce ve jménu Mém, dá ti to.

Toto je kapitola z knížky, která došla redakci. Název je :

P. JIŘÍ REINSBERG

SKAUT

přemýšlí o Kristu

Mediace na evangelia

Vydalo SCRIPTUM, Bartolomějská 9
jako svou 3. publikaci v roce 1992
Obálku navrhl a graficky upravil Jiří Blážek.

2. vydání

Náklad 5000 výtisků

Sazba a tisk: SCRIPTUM

Počet stran: 128

Cena: 35 Kčs

Možno též objednat v naší administraci za Fr.3,-- + porto.

Malé povídání k výročí objevení Ameriky

V Z N I K R A S

PODLE BIBLICKÉHO PODÁNÍ šestého dne uplácal Bůh Adama z prachu země a aby mu nebylo smutno, vynal mu ve spánku žebro a z něho stvořil ženu. Pak to šlo až k Noemovi. Ten měl 3 syny : Séma, Cháma a Jafeta. Ti se pak rozešli do světa a každý z nich se stal praotcem jedné rasy : Semité jsou Arabové a Židi, chámové černoši. Slovo chám mělo ponižující význam : sluha, otrok. A my, bílí, jsme jafetité. O žlutých a rudých nebyla řeč. A není divu, v době sepsání Knihy stvoření /Genesis/ Mojžíš tyto dvě rasy ještě neznal, dějiny se odehrávaly pro jeho lid kolem Středozemního moře, žlutí byli za sedmero horami a Amerika byla objevena teprve před 500 lety. Kolébka lidstva stála v Persii, kam umísťujeme ráj - Eden. Jazyky se rozdělily při stavbě Babylonské věže. Část lidstva odešla na Dálný východ a je dost možné, že opět jedna část se přeplavila přes Beringovu úžinu z Kamčatky na Aljašku /anebo jí přešla, jestli byly tehdy kontinenty spojené/ a osídlila Ameriku.

A NYNÍ INDIÁNSKÉ PODÁNÍ : Manitou uplácal z těsta tři panáky a dal je do pece. Byl nedočkavý, co z toho vzejde, tak ze zvědavosti jednoho panáka vyndal. Byl nedopečený, bílý. Ale zpátky do pece už ho nedal. To byl praotec bělochů. Chvilku počkal a vytáhl druhého : ten byl akorát, pěkně do červena vypečený a moc se mu líbil a kochal se svým výrobkem - praotcem Indiánů. A samou radostí zapomněl, že má v peci ještě jednoho panáka a ten se připálil : to byl praotec černochoů.

- Cookie -

Zahrajeme si

bum - bác - prásk

Tuto veselou a vysoce zajímavou hru, náročnou na pozornost a po-
střeh, můžeme hrát v každém prostředí - v klubovně, venku, ve vla-
ku, cestou na výpravu atd. Hráči říkají za sebou rychle čísla od
jedničky. Místo smlouvaného čísla /např. 6/ musí však hráči říci
"bum". Ale pozor ! "Bum" musí říci také místo čísel, která jsou
násobky šestky a také která šestku obsahují /např. 16, 61 atd./.
Kdo se zmýlí, vypadá ze hry.

Hru je možné důkladně zkomplikovat a tím ji udělat ještě zajíma-
vější, když ke zvolenému jednomu číslu přibereme ještě číslo dal-
ší /např. k číslu 6 ještě číslo 7/. Místo tohoto druhého čísla,
jeho násobku a čísel, která sedmičku obsahují, říkáme "bác". Doj-
de k zajímavým seskupením : 67 se musí označit jako "bum-bác",
66 "bum-bum", 77 "bác-bác" atd.

A máte-li chuť, nahraďte ještě jedno číslo slůvkem "prásk" a za-
hrajte si tuto motanici. Budete mít o legraci postaráno. Klobouk
dolů před tím, kdo ji vyhraje, aniž se jedinkrát zmýlí, říká čísla
pohotově, nerozmýšlí se. Vítězí vždy ten, kdo zůstane jako je-
diný ve hře.

" Země bez hranic "

pochodová písnička

Marcia-svízně

Instrumental

1. Mu - seli jsme dlou - ho v nes - vo - bo - dě zít...,
 2. I - de - á - ly skautské svě - ty spo - ju - jí :
 ná - rod ce - lý a kaž - dý z nás své oi za - ku - sil...! Tesk - nili jsme po - rád
 nechce - me už jen na vlast - ním pí - seč - ku si hrát... sul a chle - ba če - ka,
 když ost - na - tý drát, od - dě - lo - val od svě - ta a od Ev - ro - py ce - lý stát
 přij - dte me - zi nás, všem li - dič - kám do - bré vů - le o - te - vřeme ná - ru - čí
 za ze - leznou o - po - nou tu těž - ky zi - vot byl.
 při - sloví už ne - pla - tí, že můj - dum jen můj je hrad...!

Instrumental

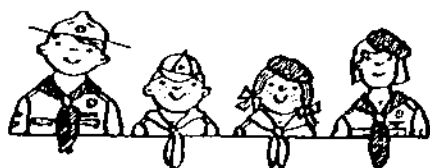
Co nám
 všem ješ - tě schá - zí ? Ať se zjas - ní líc..... O - te -
 - vřem na - ši krás - nou zem , ať je bez hra - nic..... Zve - me
 Vás, ví - tej - te nám , poz - na - vej - te lid, poz - na - te kraj..... !
 Roz - dě - lí - me svo - je srd - ce s vá - mi vše - vi, k to - mu mu - zi - ko nám
 hra - j..... Tra - la - la - to je ta če - ská zem,,, kte - rou má - me stá - le
 Tra - la - la, má - ma a tá - ta nás
 v srd - ci svém ži - li štast - ně, ale to už znáš..... !

J. S. K. (Vokál)

Zjednodušené klavírní úprava je k dostání v administraci Pamětu za Fr.

A2B
8021 Zürich

PP/Journal
CH-8021 Zürich

Pozdravovna

Tři Honzové /Mereš, Dvořák a nečítelný/ z II. setkání skautských sběratelů v Praze.

Jiří Janáček ze srazu Svojsíkova oddílu v Praze.

Dobek a pařížský Ferda z putování po Yellowstonešském parku.

Br. Hrubeš, náčelník Slovenského skautingu z Ružomberku s díkem za blahopřání ke zvolení.

Skautský zpěvníček z domova i exilu

„Bud' připraven“

vychází ve formátu A5 v plastifikovaných deskách v nakladatelství SCRIPTUM, Praha 1, Bartolomějská 9.

Ve vlasti možno objednat za Kčs 30,- tamtéž nebo na adrese Mirek Rob, 140 00 Praha 4 Podolí, Kaplické 845/71, v cizině za SFR 12,- v naší administraci /tel.01 371 62 47/.

OZNAMY

FORADNÍ SKÁLA švýcarské oblasti se koná v neděli, 17.1.1993

V 1000 hod. v klubovně v Neuenhofu AG/Webermühle.

TAMTAM - ČASOPIS ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V ZAHRANIČÍ

Vychází čtvrtletně ve Švýcarsku. Erscheint vierteljährlich in der Schweiz. Redakce / Redaktion: Jiří Čejka (Old Kiwi), Sonnenbergstrasse 98, CH-8610 Uster, Schweiz. Administration / Administration: Verband der tschechoslowakischen Pfadfinder in der Schweiz, Postfach 295, CH-8021 Zürich 1, Schweiz. Tisk / Druck: Paper Art Cimburek, Zürich. Odpovědný redaktor: Cookie (adresa administrace). Roční předplatné: pouhých 12 sFr. Finanční podpory jsou velmi vítány. Bankovní spojení: Schweizerische Volksbank Morat, poštovní šekové konto 17/988 Fribourg pro BC 533 30.010771/0. Ve styku s redakcí přiložte zpáteční ofrankovanou obálku. Redakci pište pouze v souvislosti s obsahem časopisu. Předplatné a ostatní záležitosti vyřizuje administrace. Náklad: 300 výtisků.

UZÁVĚRKA PŘÍŠTÍHO ČÍSLA: 22.2.1993

KDO NEČETL TAMTAM - NEŽIL!

Reprint TAMTAMU v Čechách: N.O.Z., Oldřich Němec, poste restante, Pošta 101, 101 00 Praha 10.